

med Enslev paa Dødslejet. Det skærer En i Hjertet at tænke paa, at den Mand skulde sige Livet Farvel med saa bitre og hadefulde Ord. Kan hans Livstragedie ikke afskrække Dem? Enslev var jo ogsaa en Slags Moses, der vilde føre Folket ud af Trældommen ved at opvække en Ulveappetit paa Livet. Maaske har vi aldrig haft en guddommeligere Vilje her i Landet end hans, da han endnu var ung og begejstret. Nu ser vi Befrielsesværket resultere i en Skare ulykkelige, der har forslugt sig paa Tilværelsen og ækles baade ved sig selv og andre. Verden over møder vi Mennesker, der er opfyldte af Lede ved Eksistensen og dog ikke kan faa nok af den; som hader og forbander Livet og samtidig klæber ved det med alle deres Ønsker og Forhaabninger.“

Bjørn Hamre fandt det stadig ørkesløst at optage en Diskussion med den syge Mand, og Torben, som nu forstod Grunden til hans Tavshed, blev derpaa selv stille. Skønt han efterhaanden havde vænnet sig til at blive betragtet som forrykt af sine Omgivelser, blev han nedslaaet, hver Gang han paany mødte denne fuldkomne Mangel paa Forstaaelse hos Folk, med hvem han tidligere havde kunnet dele Tanker. Og han havde altid sat Bjørn Hamre højt som en benaadet Digter, en Frilufts-sanger, skaaret ud af Folkets Side, frisk og stærk og frodig som Naturen i hans østjyske Hjemland.

Samtalen døde lidt efter lidt hen. Torbens Blik fulgte nogen Tid Frøken Hecht, der som sædvanlig gik ude paa Græsplænen og søgte efter Blomster, og det slog ham, at hendes Væsen var forandret. Tilsyneladende gik hun